

bringa. *U. askan ur en tobakspipa.* — Äfv. *Knacka ut.*

UTKNUFFA, v. a. 1. Genom knuffning utstötta. *Han blef u-d ur rummet.* — Äfv. *Knuffa ut.*

UTKOKA, v. a. 1. o. 2. Genom kokning utdraga saften, musten ur något, utplåna. *Köttet är alldeles utkockt. U. färgen ur tyger.* — Äfv. *Koka ut.* — *Utkokande, n. 4. o. Utkokning, f. 2.*

UTKOLNA, v. n. 1. 1) Alldeles kolna. — 2) (fig.) Släckas, försvinna. *Den gamla vänskapen är u-d.* — Äfv. *Kolna ut.*

UTKOMMA, v. n. 3. (böjes som *Komma*) 1) Komma inifrån ut. *Han utkom på gatan.* — 2) Utgifvas, utfärdas, utgå bland allmänheten, utspidas. *En bok, en förordning, ett rykte har u-mit.* — Äfv. för begge bem. *Komma ut.* — *Utkommen, part. pret. Illa u., illa kommen, illa deran, i svår belägenhet.*

UTKOMMENDERA, v. a. 1. Kommendera någon att utmarschera, att uttåga. — Äfv. *Kommendera ut.*

UTKOMST, c. 3. 1) Utkommande. *Vid hans u. ur rummet.* — 2) Se *Uppehålle. Hafva sin u., sin goda u., knapp u. Söka vinna, förtjena sin u. Jag finner ej min u. dervid, finner ej min räkning dervid; dervid är ingenting att förtjena.*

UTKORA, v. a. 1. Utvälja. *U. någon till konung.* — *Utkorande, n. 4. [Utkåra.]*

UTKORELSE, f. 3. 1) Utkorande. — 2) (teol.) Guds af evighet fattade beslut att tilldelå alla människor, som med en sann och lefvande tro omfatta nåden i Christo, den eviga saligheten.

UTKORRIGERA, v. a. 1. (boktr.) 1) Vid korrekturläsning göra tecken i kanten, att något skall uttagas. *U. ett ord, en bokstaf.* — 2) Vid korrigering på korrigerstol uttaga ur column eller form. — Äfv. *Korrigerera ut.*

UTKRAFSA, v. a. 1. Genom krafning utbringa. *U. kastanierna ur elden.* — Äfv. *Kraf-sa ut.*

UTKRAMA, v. a. 1. Genom kramning utbringa. — Äfv. *Krama ut.* — *Utkramande, n. 4. o. Utkramning, f. 2.*

UTKRATSA, v. a. 1. Med krats uttaga. *U. skottet ur en bössa.* — Äfv. *Kratsa ut.* — *Utkratsande, n. 4. o. Utkratsning, f. 2.*

UTKRUSA, v. a. 1. Utsira genom krusning. — Äfv. *Krusa ut.*

UTKRYPA, v. n. 3. (böjes som *Krypa*) Krypande förflytta sig ut. — Äfv. *Krypa ut.* — *Utkrupen, part. pret. — Utkrypande, n. 4.*

UTKRÄFVA, v. a. 2. Utfordra, isynnerhet genom laga åtgärd. *U. sin fordran af någon.* (Fig.) *U. hämd af någon för något, hämnas på &c.* — Äfv. *Kräfva ut.* — *Utkräfvande, n. 4. o. Utkräfning, f. 2.*

UTKRÖKA, v. a. 2. Kröka utåt. — Äfv. *Kröka ut.* — *Utkrökande, n. 4. o. Utkrökning, f. 2.*

UTKYLA, v. a. 2. Göra alldeles kall, utfrusen. — *Utkyld, part. pret. o. adj. Stel af köld.*

UTKÄMPA, v. a. 1. Se *Ulfäkta.* — Äfv. *Kämpa ut.*

UTKÖRA, v. a. 2. 1) Köra inifrån ut. *U. vagnen på gatan.* — 2) Utföra, utforsla med kördon; utföra till kunder, på vagn, o. s. v. *U. varor till en landtgård. U. dricka, bröd i staden.* — 3) Förderfva genom körning. *U. en*

häst. — 4) Utdrifva, utjaga, utfösa. *U. en hund. U. någon ur rummet.* — 5) Med stöt, slag o. s. v. utdrifva. — Äfv. (utom för bem. 3) *Köra ut.* — *Utkörande, n. 4. o. Utkörning, f. 2.*

UTKÖRARE, m. 3. Dräng, som kör ut dricka eller bröd.

UTLAGA, f. 1. Se *Utskyld.* — Deraf: Kronoutlagor.

UTLAKA, v. a. 1. 1) Utdraga saft eller sälta ur ett ämne. — 2) (fig. fam.) Göra saftlös, betaga all kraft. — *U., v. n. ell. U-s, v. dep. Säges om kroppar, ur hvilka någon vätska utsippar.* — *U-s, v. d. Förlora sin sälta.* — *Utlakande, n. 4. o. Utlakning, f. 2.*

UTLANDET, n. sing. def. (nytt ord, bildadt efter det tyska *Ausland*) Främmande länder.

UTLASTA, v. a. 1. Afföra last, varor ur fartyg. *U. varor.* — Äfv. *Lasta ut.* — *Utlastande, n. 4. o. Utlastning, f. 2.*

UTLASTARE, m. 3. Se *Lossare.*

UTLEDA, v. a. 2. Leda inifrån ut. — Äfv. *Leda ut.* — *Utledande, n. 4. o. Utledning, f. 2.*

UTLEDSSEN, a. 2. neutr. — *et.* Alldeles ledsen vid något.

UTLEDSNA, v. a. 1. Göra utledsen.

UTLEFVAD, a. 2. Orkeslös af ålder; som har föga lifskraft öfrig.

UTLEGA, utläja, v. a. 2. Se *Lega ut.*

UTLEGAD, se *Ulligga.*

UTLEKT, a. 1. *U. fisk, som lekt ut.*

UTLEMNA, v. a. 1. Öfverlemnå åt någon ur förråd, ur förvar. *U. säd ur magasinet åt fattiga. U. en fånge, en förbrytare.* — Äfv. *Lemna ut.* — *Utlemnande, n. 4.*

UTLETA, v. a. 1. 1) Utsöka, framleta, utvälja. *Man har ut de bästa böckerna i hans bibliotek.* — 2) (fig. fam.) Utspana, utforska. *U. sanningen, meningen. U. ens tanka.* — Äfv. för begge bem. *Leta ut.* — *Utletande, n. 4. o. Utletning, f. 2.*

UTLEVERERA, v. a. 1. Se *Utlemnå.* — Äfv. *Leverera ut.* — *Utleverering, f. 2.*

UTLIGGA, v. a. 1. (böjes som *Ligga*) *U. ägg, se Ligga ut* (under *Ligga*, bem. 1). — *U-nde, part. pres. Framstående, utskjutande.* — *Utlegad, part. pass. o. adj. a)* Säges om ägg, på hvilka hönan legat tillräcklig tid för utläckningen. — *b)* (fig. fam.) Som fått ligga, hvilå föreskrifven, tillräcklig tid. — *Utliggande, n. 4. o. Utliggning, f. 2.* (båda om ägg).

UTLIGGARE, m. 3. 1) Utliggande bjelke, bom; bogspröt. — 2) Vaktkepp, rekognosceringsfartyg. — 3) (fig. fam.) Spion, spejare.

UTLINIE, f. 3. Nytt ord, bildadt efter det tyska *Aussenlinie*, och motsvarande det franska: Kontur.

UTLOCKA, v. a. 1. 1) Genom lockning utkalla eller förmå att komma ut. — Äfv. *Locka ut.* — 2) (fig.) Listligen genom hala ord förmå någon att yppa något, som han bort förtiga. *U. en hemlighet af någon.*

UTLOFVA, v. a. 1. Lofva, utfästa sig till något. *U. lydnad. Han har med en dyr ed ut, att . . .* — Äfv. *Lofva ut.*

UTLOPP, n. 3. 1) Utflytande. *Dalelvens u. i Boltzniska viken.* — 2) Ställe, der vatten utflyter. *Den sjön har intet u.*

UTLOTSÅ, v. a. 1. (om lots) Vägleda (fartyg) ur hamn ut i öppna sjön. — Äfv. *Lotsa ut.* — *Utlotsande, n. 4. o. Utlotsning, f. 2.*